Pohádkové ilustrace

Ve druhé polovině dubna v rámci projektu Šablony spolupracovali žáci 7. B společně se 3. B na ilustracích k pohádkám, které vymyslela paní učitelka Mikešová pro svou dceru. Jedná se o pohádky o veterinářce Johance, která pomáhá svým zvířecím kamarádům. Děti se úkolu zhostily velmi dobře. Posuďte sami. Obrázky byly použité k jednotlivým pohádkám, pečlivě uspořádány a i s texty svázány do kroužkové vazby, aby mohly sloužit malým čtenářům.

Mgr. Klára Mikešová

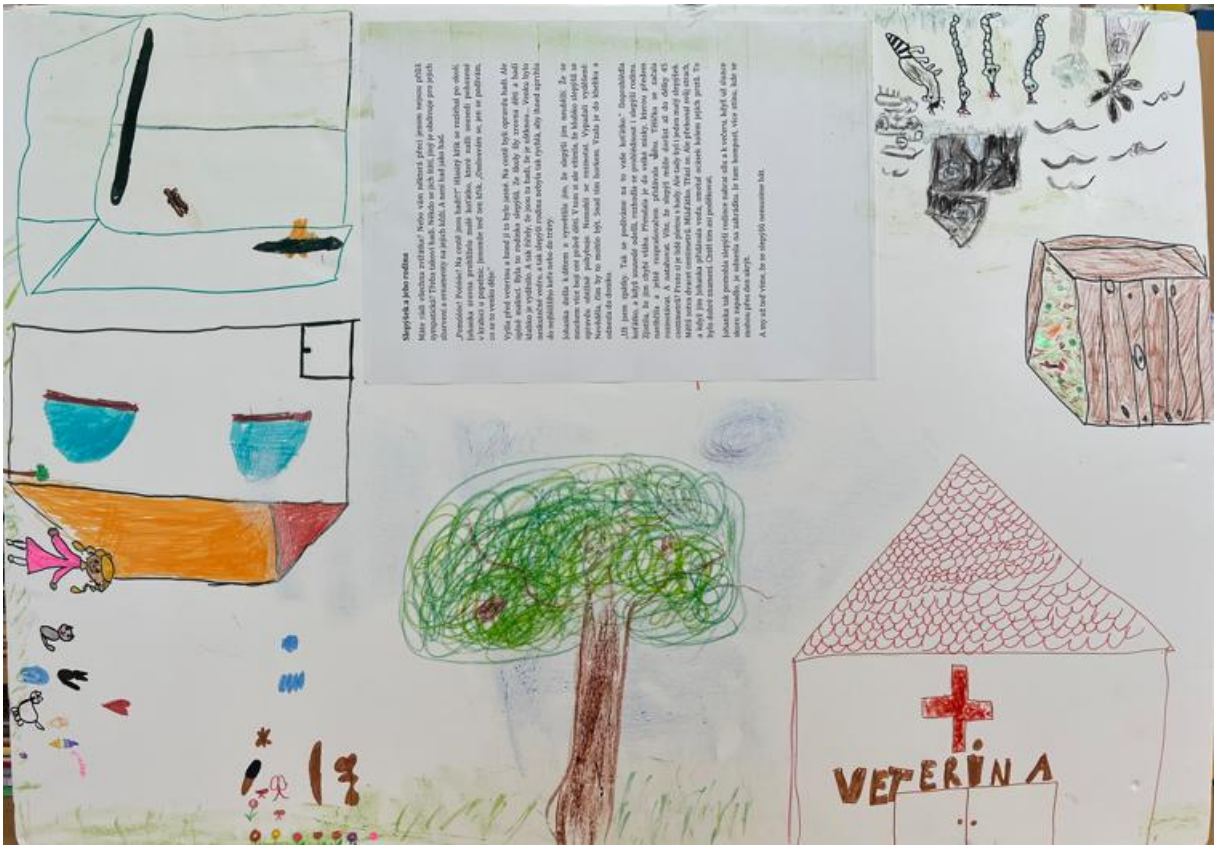

Srneček v nesnázích

Jednoho letního dne seděla Johanka na lavičce u zahradního plotu a pozorovala zemědělce, jak se chystají na sklizeň obilí na polích. Sledovala kombajny, traktory s jejich řidiči. Najednou si ale všimla zmatené pobíhající srnečky. Ta několikrát vběhla do pole a pak honem zpátky na pásek pod lesem.

Johance to nedalo a šla se posadit na pásek podívat. A v tom to uviděla. Srnečka vběhla do pole mezi klasy. Tam polehával malý srneček, kterému se ale nechtělo vstávat. Srnčí maminka se ho snažila vyplašit ven. Ale ani se lebedil v obilí, který pomalu ekasoval.

Najednou se ale daly do pohybu traktory a kombajny. Johanka věděla, že je zle. Že řidiči srnečka nevidí natolik včas, aby zastavili stroj a nepřejeli ho. Zkusila ho vyplašit na čerstvou mrkev. „Pojď za mou, maličký, mám pro tebe něco dobrouškového." Srneček se na ni podíval, jako by ji rozuměl. Ale pak se zase otočil a uhýbavě klesky.

Srneček se odvážila přijít až k Johance a volala na srneček svým srnčím mamčinovským hlasem. Ale on ji nepozorchat.

Johanka sledovala blížící se stroje. Pro srneček to musely být desiva obří, kteří pořívají vše kolem sebe. Johanka viděla její astralený výraz a snad i slzy v očích. Rozběhla se do nitě, kde polehával srneček a začala mávat svou mikinou, aby ji řidiči viděli. A zabrala to. Kombajn i traktor se zastavily. Johanka zabalila srneček do mikiny a odnesla na pásek k srnčí mámě. Ta měla obrovskou radost. Ale asi srneček jejich řeči také pořádně vynadala, že ji nepozchčí. Sklopil totiž najednou hlava, zatímco srnčí máma ta svou napřímila co nejvýš. Pak se oba ještě naposledy podívali směrem k Johance a utíkali do lesa.

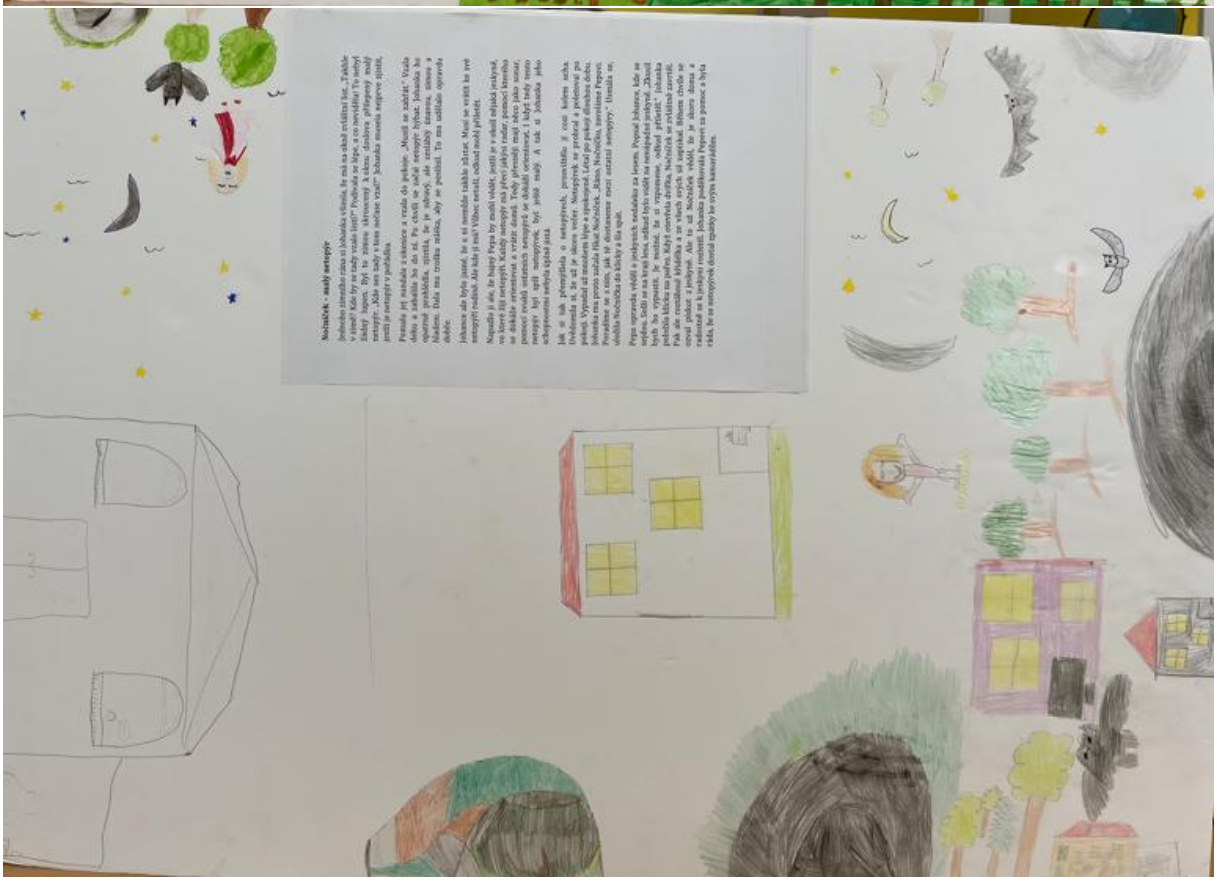

Nočníček - malý netopýr

Jednoho zimního rána si Johanka všimla, že má na okně zvláštní list. „Zajímá v zimě? Kdo by se tady vzalo listí?" Podívala se lépe, a co nevidíš! To nebyl žádný list. Byl to zimní skrovenný k oknu čmelíva přilepený malý netopýr. „Ale tady v tom sněžení vzal?" Johanka zasmála netopýr zjistit, proč tam vlastně sedí.

Poradit jí totiž nemohla z venku do pokoje. „Musíš se zahřát." Vzala deku a zabalila ho do ní. Pak si ale uvědomila, že by se mohl udusit, a tak opatrně prohlédla, zjistila, že je zdravý, ale zmrzlý kamna, zima a hladovo. Dala mu trošku mléka, aby se posilnil. To ma oslňuje opravdu dobře.

Johanka ale bylo jasné, že s ní nemůže takhle zůstat. Musí se vrátit ke své netopýří rodině. Ale kde ji má? Vůbec netušil, odkud malý přiletěl.

Napadlo ji ale, že bratrž Pepa by mohl vědět, jestli je v okolí nějaká jeskyně, ve které netopýři. Každý netopýr má přece jakýsi radar, pomocí kterého se dokáže orientovat, a ví dobře, kde se nachází. Tak se vydala za ním a požádala ho o pomoc. Pepa ale nevěděl ostatních netopýrů je dokáží orientovat, i když tady nejsou netopýr byl opět netopýrek, byl ještě malý. A tak si Johanka jako schopnostmi nebyla úplně jistá.

Jak si tak přemýšlela o netopýrech, proměnilo ji cosi kolem ucha. Uvědomila si, že už je úplně večer. Netopýrek se probral a polétnout po pokoji. Vypadal už zdravě a veselý. Johanka, která je jasný důvodem dobu, Johanka má proto zažala říkat Nočníček. Ale to bylo později. Teprve se o tom, jak již dostatečně mezi ostatní netopýry." Usmála se, vědila Nočníčka do kliky a šla spát.

Pepa oprravdu věděl o jeskyních nedaleko za lesem. Popsal Johance, kde se nachází. Svědí se na kraj lesa, odkud bylo vidět na nenápadné jeskyně. „Zkusil bych to tam," řekla Johanka. Je si vzpomene, odkud přiletěl," Johanka pořádně klíčovou. Je nikdy, že se mýlí. Nočníček se ale nedal odradit. Pak ale rozzářilo křídélka a ze všech svých sil zapískal. Během čtvrtky se znovu ptáčat z jeskyně. Ale to už Nočníček věděl, že je skoro doma a radostně se k jeskyni rozletěl. Johanka poděkovala Pepovi za pomoc a byla ráda, že se nenásytník dostal zpátky ke svým kamarádům.

Lojzík nemůže najít cestu domů

Viděli jste někdy mufony? Ne? Jsou menší než jeleni, možná i srnky by je převyšovaly. Mají krásně zatočené rohy. A o jednom z nich vyprávím tento příběh. Náš mufon se jmenoval Lojzík. Pobíhal si po lese, kam se mu jen chtělo. Ono to někomu nevadilo, ale jen do určité chvíle. Měly Lojzík totiž ztratil své stádo. Jak už tak vesele poskakoval, sešel z cesty, po které ostatní mufoni prošli, a nevěděl kudy dál.

Najednou se ocitl na kraji lesa. Byl podzim, takže už nebylo k mání moc čerstvé trávičky, mechu, hub. A Lojzík měl hlad. Vykoukával z lesa a zahlédl o kousek dál světýlka. Chvíli váhal, jestli se má vydat tím směrem, ale měl takový hlad a byl tak zvědavý, že to riskoval a šel.

Víte, kde se ocitl? No přece před Johančiným domkem. Johanka právě shrabovala listí na zahrádce. „To mám ale zvláštní návštěvu. Jsi tady sám?" Johanka se rozhlédla a zjistila, že mufona stádo nedoprovází. „To je divné, kdepak máš ostatní mufony? Že ty sers jim ztratil?" Chtěla mu nabídnout spadaná jablka a nějakou mrkev. Ale jak se přibližila, Lojzík se přece jenom bál a utekl na palouk.

Johanka jeho strach vnímala. Řekla si ale, že mu trochu pomůže. Položila jablka a mrkvičku na okraj palouku, tak aby na ně Lojzík viděl, a posadila se na lavičku. Když už se skoro setmělo, viděla, že se po palouku mufon vrací zpátky. Dočel až k jídlu, očichal je a s chutí se zakousl do prvního jablíčka. Snědl všechno. Otočil se ale vítr. Lojzíka zaraz lidských pach tak moc blízko, a tak radši utekl zase k lesu.

Ráno si na něj Johanka vzpomněla. „Jestlipak už našel své kamarády?" řekla si nahlas. „Půjdu se projít. Třeba ho někde uvidím." Vydala se přes palouk k lesu. To už ji zdravila sova Amálka. Létala nad ní v kruzích, jako by ji chtěla něco říct. Johanka se podívala směrem, odkud Amálka přiletěla. A už ho viděla. Mufon stál na kraji lesa, nešťastný, protože byl pořád sám. Z dálky na Johanku mával kamarád Pepa. Pepa je hajný. „Už od včerejška tobě mufona pozoruju. Ztratil stádo." Johanka mu vyprávěla o předchozím podvečeru, jak se přišel najíst. Domluvili se, že mu zkusí pomoct. Šli k lesu jinou cestou. Amálka to zjevně pochopila a letěla nad nimi. „Jeho stádo, je za druhým kopcem," řekl hajný Pepa Johance. „Když se nám ho tam podaří nalákat, má vyhráno." Vynášel pytlík plný žaludů a kousků mrkví. Hůlněl je s Johankou na cestu. Amálka to viděla, letěla k mufonovi a zahoukala na něj, aby si dal svačinku. A ono to opravdu fungovalo. Lojzík se vlastně provedl až ke svému stádu. Johanka s Pepou byli rádi, že to tak dobře dopadlo.

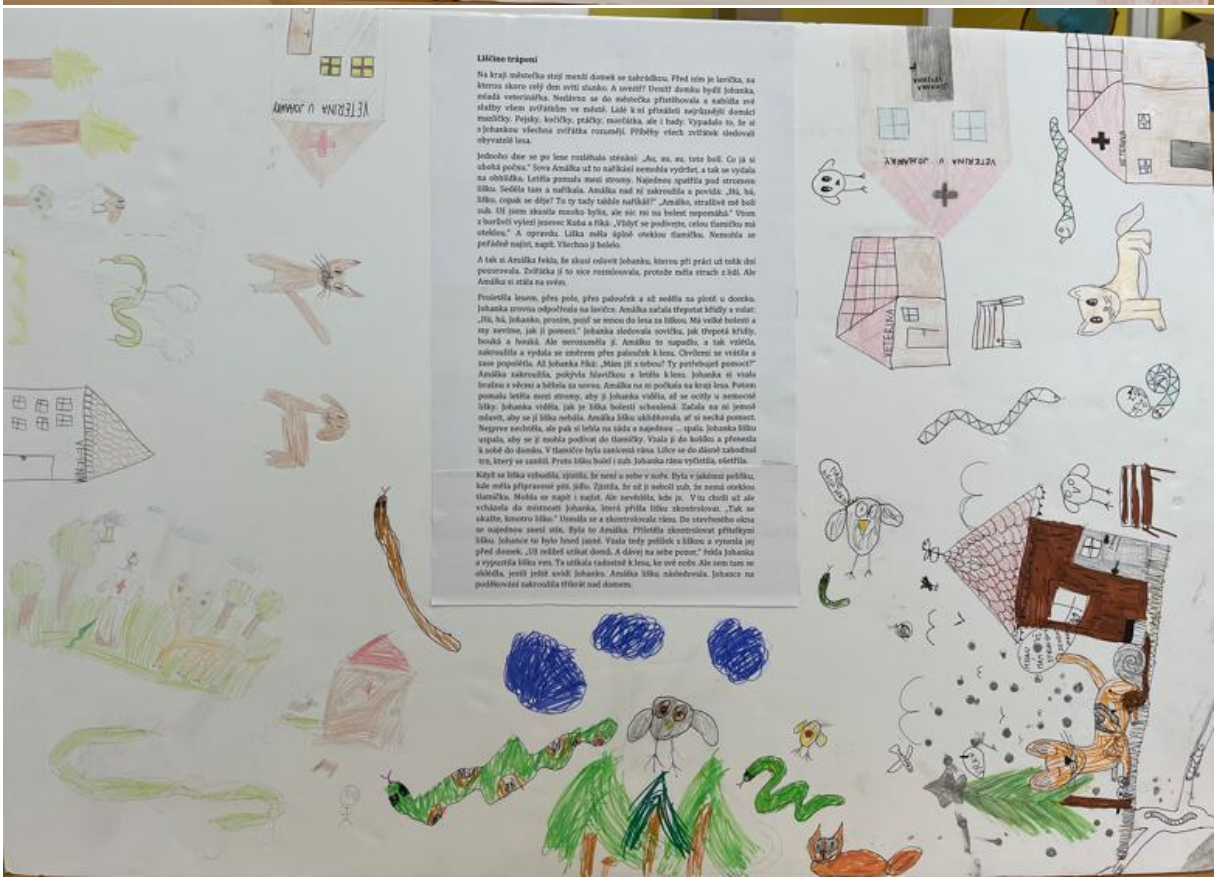

Líčkino trápení

Na kraji mělnatého stojí menší domek se zahrádkou. Před ním je lavička, na kterou skoro celý den svítí slunko. A uvnitř? Uvnitř domku bydlí Johanka, mladá veterinářka. Neúnavně se do mělnatého přistěhovala a nabídla své služby všem zvířátkům ve městě. Lidé k ní přinášeli nejrůznější domácí mazlíčky. Pejsky, kočičky, ptáčky, morčátka, ale i hady. Vypadalo to, že si s Johanku všechna zvířátka rozumějí. Příběhy všech zvířátek sledovali obyvatelé lesa.

Jednoho dne se po lese rozléhala stěnání. „Au, au, au, tato boll. Co já si ubohá počnu." Sova Amálka už to naříkání nemohla vydržet, a tak se vydala na obhlídku. Letěla ponuzu mezi stromy. Najednou spatřila pod stromem liška. Seděla tam a naříkala. Amálka nad ní zakroužila a povídá: „Hú, há, liško, copak se děje? Ty ty tady takhle naříkáš?" „Amálko, strašlivě mě bolí zub. Už jsem zkusila mnoho bylin, ale nic mi na bolest neponižilo." Vtom z borůvčí vyletl jezevec Kuba a říká: „Vhlyť se podívejte, celou tlamičku má otečenou." A opravdu. Liška měla úplně otekiou tlamičku. Nemohla se pořádně najíst, napít. Všechno jí bolelo.

A tak si Amálka řekla, že zkusí oslovit Johanku, kterou při práci už tolik dní pozorovala. Zvířátka jí to vice rozmlouvala, protože měla strach z lidí. Ale Amálka si stála na svém.

Proletěla lesem, přes pole, přes palouček a už sedála na plotě u domku. Johanka zrovna odpočívala na lavičce. Amálka začala třepotat křídly a volat: „Hú, há, Johanko, prosím, pojď se mnou do lesa za liškou. Má velké bolesti a my nevíme, jak ji pomoci." Johanka sledovala sovičku, jak třepotá křídly, houká a houká. Ale nerozuměla jí. Amálku to napadlo, a tak vzlétla, zakroužila a vydala se směrem přes palouček k lesu. Otvírení se vrátila a zase popolétla. Až Johanka říká: „Mám jít s tebou? Ty potřebuješ pomoct?" Amálka zakroužila, pokývla hlavičkou a letěla k lesu. Johanka si vzala brašnu s věcmi a běžela za sovou. Amálka na ni počkala na kraji lesa. Potom ponuku letěla mezi stromy, aby jí Johanka viděla, až se ocitly u nemocné lišky. Johanka viděla, jak je liška bolestí schoulená. Začala na ni jemně mluvit, aby se jí liška nebála. Amálka lišku ukládovala, ať si nechá pomoct. Nejprve nechtěla, ale pak si lehla na záda a najednou ... spala. Johanka lišku uspala, aby se jí mohla podívat do tlamičky. Vzala ji do kolíbku a přenesla k sobě do domku. V tlamičce byla zanícená rána. Líčce se do dásně zabodnul trn, který se zamkl. Proto liška bolel i zub. Johanka ránu vyčistila, ošetřila.

Když se liška vzbudila, zjistila, že není u sebe v noře. Byla v jakémsi pelíšku, kde měla připravené pití, jídlo. Zjistila, že už ji nebolí zub, že nemá otekiou tlamičku. Mohla se napít i najíst. Ale nevěděla, kde je. V tu chvíli už ale vcházela do místnosti Johanka, která přišla lišku zkontrolovat. „Tak se máme, kmotro liško." Usmála se a zkontrolovala ránu. Do otevřeného okna se najednou zesel stín. Byla to Amálka. Přiletěla zkontrolovat přítelkyni lišku. Johance to bylo hned jasné. Vzala tedy pelíšek s liškou a vytenila jej před domek. „Já rádeš utíkat domů. A dávej na sebe pozor." řekla Johanka a vypustila liška ven. Ta utíkala radostně k lesu, ke své noře. Ale sem tam se ohlédla, jestli ještě uvidí Johanku. Amálka lišku následovala. Johance na podékování zakroužila třikrát nad domem.